

Bibliaóra – 2021.október 12.

Előfohász: „Istenem, fordítsd felém füledet, és hallgass meg! Nyisd ki szemedet, és lásd meg: milyen pusztulás ért bennünket és azt a várost, amelyet terólad neveztek el! Mert nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket (Dán 9,18).” Ámen.

Ének: 156. dicséret: „Úr Isten mi sok szükségét...”

Előima

Ránk telepedő vakság nyomaszt bennünket, Felséges Édesatyánk a Jézus Krisztusban. Saját szívünk csalfaságát kell megreformálnod, békesség Fejedelme. Ma arra hívsz bennünket, hogy a bűnöshöz lehajoljunk, mert a Te „*szertetted az égig ér és hűséged a magas fellegekig.*” (Zsolt 57,11) Látjuk és tapasztaljuk, hogy sokkal nagyobb vagy a mi szívünknel. Elég nekünk, hogy Te velünk jössz, és hatalmaddal hozzánk szólsz. Ennek ellenére gyakran aggódunk. Tartunk a holnaptól, és elfelejtjük Igéd igazságát: „*elég minden napnak a maga baja.*” (Mt 6,34) Kérünk, vezesd felemelt kezünket, mellyel egyedül Téged keresünk. Drága Úr Jézus Krisztus, Te vagy az atyai szív tükre, megismerni Téged áldások sorozatát jelenti számunkra. Jöjj most is éltető szavaddal, és tárd fel előttünk mindazt, ami nekünk elegendő az élethez. Maradj velünk és mellettünk és ne engedd, hogy valami elvonjon Tőled, Aki szívünk ékessége, öröme, fénye és kincse vagy. Ámen.

Ószövetségi alapige: Ezékiel próféta könyve 33. fejezete

„1 Így szólt hozzám az Úr igéje: 2 Emberfia! Szólj népedhez, és ezt mondd nekik: Ha fegyveres ellenséget hozok egy ország ellen, és az ország népe választ a maga köréből egy férfit, és őrállóvá teszi, 3 az pedig látja jönni a fegyveres ellenséget az ország ellen, és megfújja a kürtöt, hogy figyelmeztesse a népet, 4 akkor ha valaki hallja a kürtszót, de nem törődik a figyelmeztetéssel, a fegyveres ellenség pedig eljön, és levágja, akkor csak magát okolhatja majd a haláláért. 5 Hallotta a kürtszót, de nem törődött a figyelmeztetéssel: ő a hibás a haláláért, mert ha törődött volna a figyelmeztetéssel, megmenthette volna az életét. 6 Ha ellenben az őrálló látja jönni a fegyveres ellenséget, de nem fújja meg a kürtöt, és nem figyelmezteti a népet, azután eljön a fegyveres ellenség, és levág közülük valakit, akkor azt a maga bűne érte utol, de vérét az őrállótól kérem számon. 7 Emberfia! Ilyen őrállóvá tettek téged Izráel házában. Ha ígét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben! 8 Ha ezt mondom a bűnösnek: Bűnös vagy, meg kell halnod! – és te nem mondd meg, és nem figyelmezteted a bűnöst, hogy rossz úton jár, akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vérét tőled kérem számon. 9 De ha figyelmeztetted a bűnöst, hogy térjen meg útjáról, és az nem tért meg útjáról, akkor az meghal a bűne miatt, de te megmented az életedet. 10 Te pedig,

emberfia, mondd meg Izráel házának: Ti így beszéltek: Ránk nehezedenek bűneink és vétkeink, elsorvadunk miattuk. Hogyan maradhatnánk életben? 11 Ezt mondd nekik: Életemre mondom – így szól az én Uram, az Úr –, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza? 12 Te pedig, emberfia, mondd meg a népednek: Az igazat nem menti meg igazsága, ha vétkeisé válik; a bűnös sem bukik el bűne miatt, ha megtér bűnéből. Az igaz sem maradhat életben, ha vétkeisé válik. 13 Ha azt mondom az igaznak, hogy élni fog, de ő elbizakodik igazságában, és gonoszságot művel, akkor elfelejtem neki igaz tetteit, és meg fog halni, mert gonoszságot művelt. 14 Ha pedig azt mondom a bűnösnek, hogy meg fog halni, de ő megtér vétkeiből, törvény és igazság szerint él, 15 ha a bűnös visszaadja a zálogot, a rablott holmiért kártérítést fizet, az életre vivő rendelkezéseket követi, és nem követ el gonoszságot, akkor élni fog, nem kell meghalnia. 16 Azokat a vétkeket, amelyeket elkövetett, elfelejtem majd neki. Követte a törvényt és az igazságot, tehát élni fog. 17 Néped ezt mondja: Nem következetes az Úr! Pedig ők nem következetesek. 18 Ha az igaz eltér igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta. 19 Ha pedig a bűnös megtér bűnéből, követi a törvényt és az igazságot, akkor emiatt élni fog. 20 Mondhatjátok, hogy nem következetes az Úr, én akkor is mindegyikötököt a maga tettei szerint ítélem meg, Izráel háza! 21 Fogságunk tizenkettedik évében, a tizedik hónap ötödikén egy menekült érkezett hozzám Jeruzsálemből, és ezt mondta: Elesett a város! 22 Az Úr pedig már a menekült érkezése előtti estén megragadott engem, és reggel, mielőtt megérkezett volna hozzám a menekült, megnyitotta a számat. Megnyílt a szám, és nem kellett tovább hallgatnom. 23 Így szólt hozzám az Úr igéje: 24 Emberfia! Azoknak a romoknak a lakói, ott Izráel földjén, ezt mondogatják: Ábrahám egymaga volt, és örökségül kapta az országot. Mi sokan vagyunk, nekünk jutott örökségül az ország. 25 Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Vérrrel együtt eszitek a húst, fölnéztek bálványaitokra, vért ontotok, és ti akarjátok örökölni az országot? 26 Fegyveretekre támaszkodtok, utálatos dolgokat műveltek, egymás feleségét tisztátalanná teszitek, és ti akarjátok örökölni az országot? 27 Ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Életemre mondom, hogy akik a romok között vannak, fegyvertől esnek el, akik a mezőn vannak, azokat a vadállatoknak adom eledelül, akik pedig erődökben és barlangokban vannak, dögvészben pusztulnak el. 28 Sivárrá és kietlenné teszem az országot, vége lesz gőgös erejének. Kopárak lesznek Izráel hegyei, nem jár rajtuk senki. 29 Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor az országot sivárrá és kietlenné teszem a sok utálatos dolog miatt, amit elkövettek. 30 Emberfia! Rólad beszélget néped a falak mellett és a házak kapujában. Így beszélgetnek maguk közt: Gyertek csak, hallgassátok, miféle ige jön az Úrtól! 31 Azután eljönnek hozzád, mintha népgyűlésre jönnének; odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem

aszerint élnek. Ismételtetik, mint a pajzán dalokat, de az eszüik nyereségen jár. 32 Csak ennyi vagy nekik: pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek. 33 De ha majd beteljesedik – mert beteljesedik! –, akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük.

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-9. versek

Jeruzsálem bukása után a népre nagy lelki csüggedés telepedett. Jeruzsálem romokban hevert. A hit őrzője és hirdetője számára ez egy kemény lecke, hogy helyt álljon, még akkor is, ha azt tapasztalja, hogy Isten szavát falra hányt borsóként fogadják. Izráel Istene itt a prófétát vigasztalja, mert tudja, hogy a szükség idején milyen nehéz megszólalni és biztosítja afelől, hogy az őrállói feladatra Ő maga hívta el. Több képes beszédet használ. Először is elmondja, hogy ha a próféta figyelmeztette a népet a közeledő fegyveres ellenségre, és valaki ezt ignorálta, de az ellenség valóban megérkezett és életével fizetett az ignoráló, akkor a próféta tiszta kezeket emelhet a magasba egyetlen Segítője és Őrizője felé. De ha a figyelmeztetés elmaradt, akkor a felelősség őt illeti. Ezékiel próféta komolyan vette szolgálatát, nem hízelt a népnek mint a kor hamis prófétái, nem kereste az ő jóindulatukat, de nagyon alaposan és lényegre törően figyelmeztető jelekkel, kellőképpen felfegyverkezve és megvilágítva a járható ösvényt szolt Isten akaratáról. Meghirdette Isten ítéletét.

Drága testvérek! Nem kellett és ma sem kell az embereknek a figyelmeztetés, pedig a hirdetett Ige nem mindig lelket simogat. Aki a lelkét meg akarja menteni, Isten szerint rendezkedjen be. Nem a ruhatárunkat kell megújítani, hanem a szívünket. A nagy vizsga minden igehirdető és igehallgató életében bekövetkezik. Mindkettőnek az Úrra kell összpontosítani. A veszély érkezik, Babilónia a kertek alatt, a városkapu előtt, benn a városban tanyázik, de vajon miért? A rossz utak és az egyenetlen ösvények miatt. Az Úr ítélete is a nép kegyelemhirdetését szolgálja, de az ember válaszolhat megkeményedett szívvel is. A próféta feladata Isten hűségét felvillantani és a hit órlángjait valóban az Úr erejével szolgálni.

Az Úr nagyon komolyan beszél, hiszen aki Igét hallgat, és az Ige szerint él, életét plántálja. Az „élni és meghalni” igék többet jelentek itt, mint a testi életet, vagy a testi halált. Nekünk ma is azoktól kell rettegni és félni, akik a lelkét megölhetik. Nekünk azok társaságát kell kerülni, akik felemésztik lelkünket és háborgást okoznak. „Lenni vagy nem lenni” – ez itt a kérdést. „Élni vagy meghalni” –ez itt a kérdés. Nincs köztes út. Isten elénk adja ma is az életet és a halált, válasszuk hát az életet. Miért kellene az embernek a halált választania? A figyelemfelkeltés azért történik, a figyelmeztetés azért hangzik el, mert a személyes felelősség tudatosítása nélkül sem az otthon maradottak langymeleg hozzáállása, sem a kétségbeesett elhurcoltak fájdalma nem fog változni. Drága Testvérem! Figyelem!

Hahó! Achtung! Attention! Attention! Isten szól! Szava pedig mérvadó minden élethelyzetben és bizony felelősségre von, akár hirdeted, akár hallgatod az Ő szavát.

10-20. versek

Ezekben a versekben az Úr megismétli azokat az elveket, melyek szerint Isten cselekszik az igaz vagy épp a bűnös emberrel. Az előző jó cselekedetek nem mentik meg az igaz embert. A bűnös embert pedig szíven kell, hogy találja a szó. Isten szótárában nem létezik a büntelenség fogalma. A megtérés visszatérés Istenhez.

Nyári táborunkban történt meg előző szolgálati helyünkön, hogy egy táborozó gyermekünk megsérült. Borzováról egészen a rozsnyói kórházba vittük. A kificamított testrészt orvosi kezelésre szorult, amit nagyon jól kezelt a helyi ügyeletben lévő szakorvos. A gyermek számára fájdalmas volt a beismerés, hogy hol és hogyan szerezte a sérülést. Míg az ifjú mesélt, az orvos szépen elvonta figyelmét a fájdalmáról, addig Ő egy gyors, de határozott mozdulattal érzéstelenítés nélkül helyrerakta a gyermek lábát, és sínbe rakatta a nővérkével. Az ügy elintéződött. Ahhoz azonban az kellett, hogy megszülessen a gyermek beismerő vallomása. A megtérés bűnvallás nélkül semmit sem ér. Az Úr mindenkit akár hallgat, akár beszél, a maga tettei miatt fog megítélni. A kificamított életünk akkor kerül sínbe Isten orvosi kezelése által, ha megtörténik a tárgyalás és a beismerő vallomás megszületik. Így Isten igazsága és szeretete egyszerre érvényesül az ember életében. A mennyei Atya párosítja a tékozló dolgokat életünkben az új ruhával, az új saruval, és az újunkra húzott új gyűrűvel. (lásd Lk 15,11-32)A komoly és komor dolgok örvendezéssé és örömmé formálódnak. Isten győzelme ma is hirdeti Fián keresztül az igazságot és a szeretetet. Valakinek el kellett hordoznia a bűn nyomasztó terhét. Ez a valaki ma is azt szólja, hogy Ő nem akarja a bűnös halálát, hanem egyszülött Fia halála által hirdeti: van örök élet. Ez a Krisztus által kitaposott ösvény mindenki számára fel van ajánlva, éljen bár Babilóniában, vagy a sivárrá lett Jeruzsálemben. Ebben van Isten nagysága és fensége, hogy akár milyen nagy teher a bűn, igazsága és irgalma által megújulhat a bűnös és megtérhet útjáról. Isten az a következetes és bölcs uralkodó, aki nem nézi el népe bűnét és képes kimondani a bűnre, hogy az bűn, még Fia halála árán is, de Aki ezt előtte felvallja, hű és igaz Ő, a megtérőt markába vési, és nem emlékezik meg többé vétkeiről.

21-29. versek

Közben Jeruzsálemben sem rózsás a helyzet. A megérkezett követ bejelenti Ezékielnek, hogy a város elesett. Az Úr keze ránehezedett a prófétára, aki lelkében osztozik népe sanyarú sorsával. Nem tud elvonatkoztatni népe életétől. Összeforr vele. Nem tudja azt mondani, Uram ez engem nem érdekel és hidegen

hagy. Az életére és szívére telepedett isteni kéz jelzi, hogy egyedül Ő vigasztalja a prófétát. Jóbnak is nyomorúságos vigasztalói vannak, de az a kéz, amelyik megsebezte, be is köti a próféta szívét és lelkét. A rettenetes hír éppen az Úr keze által válik elhordozhatóvá, mert neki az otthon maradottak felé is hirdetni kell az ÜZENETET.

Mi a helyzet Jeruzsálemben? A város elesett, de azok, akik ott maradtak, megmenekültek, sem kard, sem az éhínség áldozataivá nem váltak, nem javultak meg. A veszedelem a jobbítás eszköze volt, és még se történt otthon semmi. Az ok? Túl sokáig voltak szegények, és most hirtelen azt gondolták, hogy egyik napról a másikra meggazdagodhatnak. Róluk és közösségükről vall a szeretett apostol, János: *„Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen.”* (Jel 3,17) Becsvágy és erős ösztön él bennünk, hogy máról holnapra meggazdagodjanak. A példa is adott. Ábrahám, az ősatya. Ábrahám isteni jussára, nem pedig hitére támaszkodnak. Azt mondják: Ábrahám egyedül volt, és az egész Kánaán földjét birtokba vehette. De azt elfelejtették, hogy Ábrahám hitt Istenben, és ez alapján nyerte az ígéreteket. Az élő hit *„tulajdoníttaték neki igazságul.”* (Róm 4,3) Utódai semmit sem tanultak abból a nagy veszedelemből, ami őket utó érte. Sőt nem tartanak be semmit. A törvény rendelkezései és előírásai számukra nem érvényesek. Igazságtalanok. Erőszakoskodnak. Fegyverekre támaszkodnak. A házassági, és a mindennapi tisztasági szabályok nem mondanak nekik semmit, és épp ezért Ezékiel azt mondja, hogy nem örökölhetik az országot. A Mózesi törvények nem jelentenek az égvilágon semmit. A próféta kihangsúlyozza, hogy a vértől való tartózkodás fontos: *„Vért egyáltalán ne egyetek sehol, ahol laktok: se madárét, se négylábú állatét. Ki kell irtani népe közül az olyan embert, aki bármilyen vért eszik.”* (IIIMóz 7,26-27) Hatalmas vérveszteség van az országban, és mégsem történik meg az éltető vérátömlesztés. Vérrel, fegyverrel intézik dolgaikat, és bizony a vér asztaik tartozéka is. Nemcsak szívük, hanem hasuk is véres. Izráel ezer sebből vérzik, de még a katasztrófa ellenére is több sebet ejtenek egymáson.

Az otthon maradottak Ábrahám örökségébe szeretnének beülni, mint örökösök, de abban hitbelileg élni semmi jelét nem tanúsítják. Beülni az örökségbe kevés, az Örökkévaló jegyeit magunkon kell hordoznunk. Ez az igazi katasztrófa, hogy a pusztulások sorozatában az ember nem változik, csak követelődik. Igényeit pusztá fegyverekkel, nem pedig lelki fegyverzettel vívja. Hányszor elfelejtjük mi is: *„test és vér nem örökölheti Isten országát.”* (IKor 15,35-37) Testnek és vérnek nincs köze Isten országához, kivétel képez Jézus teste és vére, amely árán ez az ország rendíthetetlenül áll. Romlandóság és romolhatatlanság viszonya. Jeruzsálem lakói épp ezért nem lehetnek az új jövendő hordozói. Ábrahámra hivatkozni kevés. Jézus Krisztussal takaródnak kevés. A jó Isten háta mögé bújni kevés. Ez a valódi katasztrófa, mert *„az Úr tetteink szerint bánik velünk.”*

Végül megvan ennek az életmódnak is a büntetése. Sivár és kietlen ország. Nem lesz Jeruzsálem oázissá. Nem lesz Jeruzsálem a béke városa. Nem lesz az Örökkévaló áldása rajtuk. A sivárság és pusztaság büntetés. A sivárság és kietlenség az a kezdeti állapot, amikor Istennélküli a föld. (IMóz 1,2-31) Nincs benne rend és az Úr nem is kíván rendet rakni. „Tohú vábohú”: Kietlen és pusztá volt. Mielőtt Isten, az Úr megteremtette volna ezt a földet, ez volt a kiindulópont. Az eredetünk sivárság és kietlenség. A Föld eredete sivárság és kietlenség. A világ eredete sivárság és kietlenség. Ebből lett Istenünk teremtési rendje által új élet. Valóságos állapot ez. Jeruzsálemben minden visszatér az eredetihez. Az ember lemeztelenített válósága a kietlenség és a sivárság.

Drága testvérem! Sivár és kietlen az életed? Városod sivár és kietlen? Gyülekezeted sivár és kietlen? Isten elhagyott? Gondolkozz, eszmélj, és „*gondolj Teremtődre* (Préd 12,1).” Gondolj Újjáteremtődre, mert Ő mindent ujja tesz. (Jel 21, 4) Íme, Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

30-33. versek

De nem rózsás a helyzet az elhurcoltak között sem. Semmivel sem jobbak. Jönnek és hallgatják Isten Igéjét, aminek mondanivalója változatlan, de nem változik semmi. Az igehallgatók nem szeretik a megtérésre hívó és Isten büntetését hirdető igét. A nép összesereglik, de nem történik semmi, mint abban a faluban, ahová egy új lelkész érkezett. A nép nagy lelkesedéssel várta az új lelkészt. Meghallgatták a prédikációját és nagyon megörültek. De elcsodálóztak, amikor a lelkész a következő vasárnap is szóról szóra ugyanazt mondta el. Ez egymást követő két vasárnap is megisméltődött. A gyülekezet presbitériuma diszkrétan megkérte a gondnokot, hogy jelezzen a lelképásztornak, az emberek fel vannak háborodva. A gondnok szépen, lelket simogatóan beszélt a lelkésszel, mire a lelkész csak annyit felelt az ismétlődő prédikációra: „Kedves Főgondnok úr, hallotta az Igét?” A gondnok válaszolt: „Természetesen, tiszteletes úr!” „Hallották a többiek is, kedves főgondnok úr?” – kérdezett vissza a lelkész. A gondnok válasza: „Természetesen tiszteletes úr!” „Akkor miért nem változott meg semmi?” Komolytalanul hallgatni Isten igéjét bűn. Isten Igéje nem egy sanszon ének. Az Úr szava nem a szórakoztató ipar kelléke. Isten Igéje nemcsak színes jövőt ígér, hanem beszél az élet megjobbításáról is. Személyesen az enyémről és a tiédéről. Az új jövőnek új emberekre van szüksége. Nem a régiekre. A sérelmek, a fájdalmak felsorakoztatása, a meg-nembocsátás, a kényelmes karosszékben ülés, míg más elvégzi a munkát, nem állja meg a helyét. Beülni a készbe nem lehet. „Ne tévelyegjünk, Istent nem lehet megcsúfolni.” (Gal 6,7-8) A próféta Isten szavát tolmácsolja és az Úr szava mindörökké megáll. Sőt beteljesedik, és akkor már késő lesz, hogy mi lett volna ha... Akkor kinn rekednek a balga szüzek és bebocsátást nyernek az okos szüzek. (lásd Mt 25,1-13) Akkor megtörténik az, amire senki nem számított: „*a pásztor elválasztja a juhokat a*

*kecskéktől.” (Mt 25,32) „Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban [...], két asszony örül együtt [...], ketten lesznek a mezőn [...], az egyik felvételik, és a másik ott hagyatik.” (Lk 17,34-35) Akkor, amikor az ember rádöbben, hogy eltékozolta Isten nagy ajándékát Jézus Krisztusban. Mert beteljesedik, amit az Úr megmondott... Sőt már beteljesedett...De vajon a te szívedben már eldőlt? Követed Jézust? „*Akinek van füle a hallásra, hallja!*” (Lk 8,8b)*

Közének: 225. dicséret: 5-7. versei: „Adjad, hogy lássuk a világosságot...”

Újszövetségi alapige: Thesszalonikaiakhoz írott első levél 2, 13-16

„13 Ezért mi is szüntelenül hálát adunk Istennek, hogy amikor hallgattátok Isten általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek. 14 Mert ti, testvéreim, hasonlóvá lettetek Isten gyülekezeteihez, amelyek Júdeában vannak, és Krisztus Jézusban hisznek, mivel ugyanazokat szenvedtétek el ti is a saját népetektől, mint ők a zsidóktól. 15 Ezek megölték az Úr Jézust, ugyanúgy, mint a prófétákat, üldöztek minket is; nem kedvesek Isten előtt, és ellenségei minden embernek, 16 akadályoznak minket abban is, hogy prédikáljunk a pogányoknak, hogy üdvözüljenek: így teszük teljessé mindenkor bűneiket. De végül utol is érte őket Isten haragja.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

13. vers

Pál apostol második hálaadásának a középpontjában Isten Igéjének hirdetése állt. Nem mellékes betoldás ez, hanem a Jézus Krisztusban végzett szolgálatuk eredménye. Az evangélium terjedése és annak hitben való fogadása. Vannak, akik eljutnak egészen oda, hogy Istennek meg kell köszönni azt a felismerést, hogy nem hitető emberi beszéd, hanem Isten szava az igehirdetés. „Isten Igéjének hirdetése Isten Igéje”: alapvető reformáció korabeli hittételünk. Már az Ószövetségben így szól az Úr: „Halld Izráel...” (VMóz 6,4)

Közben Pál apostollal egy sereg Thesszalonikában szolgáló igehirdetővel együtt mond köszönetet. Pál apostol és munkatársai adnak hálát, mert ők tudják, hogy az igehirdetés, az evangélium hirdetése csapatmunka. Nem Pál érdeme, és nem is Timóteus érdeme, aki szolgálatával meggazdagította ezt a közösséget, hanem mindnyájuk közös szolgálata révén jutottak el egészen idáig. A hit hallásból van és meghallás, befogadás ténye közös szolgálatuk eredménye. Milyen értékes felismerés ez. Közös szolgálat eredménye az evangélium hirdetése. Mindenkire szükség van. Gondnokokra, házmesterre, templomszolgára, kántorra, presbiterre, pótpresbiterre, ifjakra és szépkorúakra, csecsemőkre és aggkorúakra, hitben erősekre és gyengékre, prédikátorokra. Mindenki hirdeti Isten Igéjét az egyetemes papság elve által. „*mi is...*” – értékes Páli felismerés.

14. vers

A helyzetük ugyanis nagyon hasonló a Júdeában lévő gyülekezetekhez. Őket is üldöztetésükről lehet felismerni. Ahogyan Júdea területén a zsidók környékezték meg a keresztyén közösségeket és szinte lihegve nyomultak, úgy Thesszalonikában is a saját népüktől való rettegés félelemben tartotta őket. Szenvedések által formálta őket az Úr, és közben hallgatták szavát. Megerősödtek. A nyomorúság a hirdetett Ige által könnyebbült és vált elfogadhatóvá. Az ő hitük alapja Jézus Krisztus, aki a fundamentum, a szegletkő, az út. Ők az út követőivé váltak minden ellenére. Az együttlés szenvedés titka erősen jelen van Pál apostolnál. A személyes hitért szenvedni kell. A hit Jézus Krisztusban együtt jár a terhek felvételével. A kereszthordozás újból és újból középpontja a keresztyén életnek. Kereszt nélkül nincs hitvalló élet. Szenvedés nélkül nincs hitben járás. Ők szinte utánozzák Pál apostol szerint a Júdeai gyülekezetek életformáját. Lekoppintották azok életstílusát és ez követésre méltó. Példa azok élete, akik szenvednek az evangéliumért. Példa. Követendő példa. Helyzetünk, alapvető élethelyzetünk, keresztyéni mivoltunk a szenvedő Szolga követése.

15. vers

Milyenek voltak a zsidók? Pál egészen a prófétáig megy vissza és ószövetségi magyarázatot fűz mondanivalójához. Illés panasza visszacseng Pál apostol leírásából: *„Ő így felelt: Sokat buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.”* (IKir 19,10) Nehémiás bűnvallása jelenik meg előttünk: *„Ők azonban engedetlennek váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert intették és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el.”* (Ezsd 9,26) A Gamáiel lábainál a törvény szigorával nevelkedett Saulból lett Pál így ír a zsidókról. Mire voltak képesek a saját igazukért? Mire vetemedtek a saját kicsinyes igazságukért? Megölték Jézust. Ahogyan Losontzi István fogalmaz: *„A nagy bűnöst elereszték, a szentet fára függeszték.”* (Református Énekeskönyv 440. dicséret 6. verse) Jézus jussa a kereszthalál, a legkínosabb halál.

Igen, ez Jézus keserű tapasztalata, de Pál apostol tapasztalata is Filippiben és Thesszalonikában is. A zsidók nemcsak Jézus ellen léptek fel, hanem azok ellen is, akik az Ő nevében és az Ő nevéért vállalták az üdvözítő üzenet továbbadását. Ugyanúgy viselkednek a leszármazottak, mint az elődök. Ahogyan Jézussal és a prófétákkal cselekedtek, ugyanaz a jutalma az Úr szolgálóinak.

Ez bizony nem tetszik az Úrnak, és ezáltal minden ember ellenségévé váltak. A felsőbbrendűség érzését hirdelve a zsidók kimutatták a foguk fehérjét. A

fogcsikorgatott vallástétel, a dühtől és versengéstől átítatott fogadalomtétel hibás. Az összehasonlítás kelepcéjébe esett zsidók sorozatos fellépésére mutat rá. Arra, hogy így Isten népe: „az én népem”, ahogyan Isten jellemzi őket, nem viselkedhet. Minden ember ellenségévé váltak ezzel a hozzáállással Isten előtt és az emberek előtt. Vallást tenni Isten és az emberek előtt fontos, de nem mindegy, hogy kegyes indulatunkban milyen lelkeség és milyen lelkiület uralkodik bennünk. Valaki ellen szolgálni az Urat nem lehet. Mindig, állandóan és folyamatosan valaki ellen menni egy bizonyos véleményalkotásra készíti a társadalmat, még azt az embert is, aki egykor egy követ fújt velük, nem lehet. Pál apostol minősít még hozzá nagyon keményen. Nem Isten népe ellen, hanem minősíthetetlen viselkedése ellen szólal fel. Így nem lehet az Urat képviselni. Így nem. Minden ember ellenségévé nem tesz az Isten, hiszen Ő úgy szerette a világot, hogy... Az Úr az istenellenes világba érkezik, és Ő nem szorul rá arra, hogy Őt, hirdetett szavát valaki megmentse. Ő menteni jön a menthetetlent. Pál apostol keményen általánosít és fellép a farizeusi álláspontokkal szemben. Ki kell mondani egyszer és végérvényesen, hogy a keresztyének üldözése legegyszerűbben a zsidók részéről történt. A választott nép kezdte és végezte el azokat a pogromokat, amelyek az Úr elhívott népén történtek. Pál ennek ellenére a zsinagógai istentiszteletre épít. Pál ennek ellenére felkeresi minden városban a zsidó istentiszteleti helyeket.

Isten népének tagjait igen is az ó-emberi mivolt ítéli halálra. Az üldözést Isten nevében és Istennel az oldalukon szemellenzős módon végezték. Milyen szomorú és fájdalmas felismerés. Jézus halálra ítéltése is így történik. A vád: istenkáromlás! Ezt el kell tudni fogadni.

16. vers

Végül Pál apostol kimondja, hogy az evangéliumot a zsidók akadályozzák. A pogánymisszió utak eltorlasztói éppen azok, akiknek az lenne a feladatuk, hogy a pogányok világosságává váljanak. A zsidók megrekedt misszionáriusok. A zsidók „megálljt” parancsoló hittérítők. A zsidók akadályokat támasztanak oda, ahonnan minden követ éppen Isten gördített el. Ő elhengerítette a követ az odaállított templomórság szemeláttára. Ő minden akadályt megszüntetett. Nincs másban üdvösség. Valaki még várja a Messiást. Valaki pedig már megtalálta a Messiást.

A bűn teljessége az, ha nem terjedhet zavartalanul Isten Igéje. A kiteljesedett bűn az, amikor akadály az ember abban, hogy terjedjen az Úr szava. Akadály, úttorlasz az én életem, az én szolgálatom abban, hogy mások eljussanak Krisztus megismerésére? Az én feltételeimtől függ a másik hitre jutása? Az én módszereimtől függ a mások lelki ébredése? *„Aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.”* (Jak 4,17)

Az utóért büntetés példájával zárja Pál apostol. Nem kell félni: Jó az Úr! Nem kell paraszt gyűjteni a fejünkre, elég Isten kezébe helyezni saját ügyünket. Terve megvalósul, úgy ahogyan beteljesedett minden szava. Isten haragja utó érte a zsidó testvéreket is. Nagyobb szétszórtatásban nem él senki sem a népek közül. A zsidó diaszpórák mindenütt jelen vannak. Őrlángok, őrtüzek, de az Úr elvette tőlük azt, amiben a legjobban reménykedtek. Az Úr temploma nem áll. Krisztus halála után nem egészen 40 évvel a földdel tették egyenlővé a templomot. Egy falrész, a siratófal jelzi ma is a régi dicsőséget. Ott imádkoznak, ott fohászkodnak az egy igaz Istenhez. Gazdag, értékes múltjuk és jelenük van, de valamijük nincs, amit egykor az Úr dicsősége töltött be. Eltávozott Jeruzsálemből az Úr dicsősége. Hatalmas figyelmeztetés minden kiválasztott közösség számára, hogy aki Isten szeme fényét bántja, magát az Urat sérti meg. Akik Isten üdvterve ellen ágáltak, azokat az Úr megrontotta. Lerontotta büszkeségük tornyait és helyette a pogányoknak adta. A vidékiek, a Júdeában lakók kapták meg a Jézus Krisztusban való hit által. Szégyen, de mindez így történt. Épp ezért mind a zsidók, mind a pogányok üdvösségre szorulók. Csak Ő tudja megmenteni és megtartani azt, ami elveszett.

Utóima:Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által(Ef 3,12).” Ámen.

Ének: 396. dicséret: „Ébredj bizonyágtevő lélek...”

Gerő Sándor

AZ ELVESZETT DRACHMA

Egy drachma elgurult
a sötét szobában.
Sok-sok lehetőség
veszett vele kárban.
Ruhátlannak ruha,
éheseknek kenyér,
betegnek orvosság,
szegény adós rabnak
áhitott szabadság.
Csak egy drachma,
rajt császár képmása,
a többivel együtt
mennyi jó forrása!

Kitartó reménnyel
kereste gazdája

seprűvel, gyertyával
a poros homályba'.
Mikor megtalálta,
szomszédba sietett,
mert egyedül, önzőn
örülni nem lehet.
A megosztott öröm
közösséget teremt.

Elgurult, gyarló
drachma-életem
Uram, a te szent
kezedbe teszem.
Te vigyázol rá,
hogy el ne vesszen,
többi drachmáiddal
áldássá lehessen.